

τοῦτο, ἀνέκραζεν ὁ κόμης. Δι' ἐμὲ εἶναι τοῦτο εὐτυχία, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἐσκέφθην.

— Ὡστε δὲν σὰς ἐμποδίζει τοῦτο ;

— Ὅχι, κυρία μαρκησία. Ἐγὼ ἐν μόνον βλέπω κώλυμα, μίαν μόνην δυσχέρειαν νὰ ὑπερνικήσωμεν.

— Ποίαν ;

— Εἶμαι σαράντα τριῶν ἐτῶν, εἶπε στενάχας ὁ κόμης.

— Καὶ ἡ Ἑλένη μόνον δεκαεπτὰ. Ἐννοῶ τὸν φόβον σας. Καὶ ὅμως δύνασθε, κύριε κόμης, ἐπιτυχῶς ν' ἀντιπαλαίσητε πρὸς πολλοὺς νέους, τοὺς ὁποίους γνωρίζω. Σὰς τὸ λέγω ὅπως τὸ σκέπτομαι, χωρὶς νὰ σὰς κολλακεύσω.

— Δὲν με βλέπετε ποῖος εἶμαι.

— Σὰς βλέπω, ὡς σοφὸν τὴν κεφαλὴν καὶ ὡς νεώτατον τὴν καρδίαν, ὠριμάσαντα διὰ τῆς μελέτης μᾶλλον ἢ διὰ τῆς ἡλικίας. Ἀλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν δεσποινίδα Νοαρμόν. Βεβαίως εἶναι ὠραιοτάτη καὶ πολὺ τὴν ἀγαπῶ, διότι εἶναι πεπαιδευμένη, πνευματώδης καὶ χαρίεσσα. Περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἶναι ἄγγελος ἀγνότητος. Εἰς ἡλικίαν ὅκτω ἐτῶν ἔμεινεν ὄρφανὴ πατρὸς καὶ μητρός. Ὁ πατὴρ τῆς εἶχε καταστραφῇ ἐξ ἀτυχῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, εὐτυχε δὲ ἡ κόρη περιθάλψεως ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτῆς, τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὅστις τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἄριστον τῶν ἐν Τοῦρ παρθENAγωγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοῖτα μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους. Γενόμενος ἀπόστρατος ὁ συνταγματάρχης, ἀπέσυρε τὴν ἀνεψιάν του ἐκ τοῦ παρθENAγωγείου, διὰ νὰ τὴν ἔχῃ πλησίον του. Ὁ συνταγματάρχης εἶναι ἄγαμος, ἀλλὰ δὲν ἔχει περιουσίαν, ζῶσι δ' αὐτὸς καὶ ἡ ἀνεψία του μετρίως ἐκ τῆς συντάξεώς του καὶ δὲν πιστεύω ὅτι δύνανται νὰ ἐξοικονομήσωσι χρήματα. Ἡ θείσις λοιπὸν τῆς Ἑλένης εἶναι σπουδαιοτάτη καὶ πολλὰκις εἶπα καθ' ἑαυτὴν περίλυπος, τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἀτυχὴς κόρη, ἐὰν ἐστερεῖτο τὸν θεῖόν της, ὅστις εἶναι ὁ μόνος αὐτῆς συγγενής.

— Κατοικοῦσι μακρὰν ;

— Εἰς Βωκρέ, μίαν λεύγαν μακρὰν τοῦ Βρησίου. Μετ' ὀλίγον θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ.

— Ὡ! εὐχαριστῶ.

— Φυσικῶς τίποτε δὲν δύναμαι νὰ ὑποσχεθῶ. διότι δὲν γνωρίζω τί ἀπάντησιν θὰ σὰς φέρω.

— Κἄτι μοὶ λέγει ὅτι θὰ ἐπιτύχητε.

— Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν. Θὰ συζευχθῇτε, πολὺ καλὰ, καὶ εἰσθε ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων... Ἀλλ' ὕστερα ;

— Ὑστερα ;

— Ναί, ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμον σας, τί σκοπεύετε νὰ κάμετε ;

— Θ' ἀγαπῶ τὴν γυναῖκά μου.

— Δὲν ἀμφιβάλω ποσῶς, ἀλλὰ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ τὴν ἀγαπάτε ; Πῶς θὰ διατάξετε τὰ κατὰ τὸν βίον σας ; Πῶς θὰ ζήσετε τέλος ;

— Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

— Ἀγαπητὴ κόμης, ἡ ἀπάντησις αὕτη εἶναι ἔλαστική. ἀνταπάντησεν ἡ μαρκησία μετ' ἀνεπαισθήτου μειδιάματος, ἀλλὰ δὲν

ἐπενοήσατε εἰσέτι τι δι' ὑμᾶς καὶ τὴν σύζυγόν σας, ὅπως ἰδιάζοντα τρόπον ζωῆς ἐπὶ παρὰδείγματι.

— Πάντοτε εἰσθε φιλοσκώμμων.

— Ὅχι, δά, ὄχι. Μόνον αἰσθάνομαι ἐλαφρὰν ἀνησυχίαν, καὶ ἐπειδὴ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σας... Θ' ἀφήσετε τὴν κατοικίαν σας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δράκοντος καὶ πλήρῃ ἀραχνῶν τὴν βιβλιοθήκην σας ;

— Θ' ἀγοράσω μέγαρον.

— Πολὺ καλὰ. Λοιπὸν θὰ ἔχετε πολλοὺς ὑπηρέτας ;

— Ὅσων ἔχω ἀνάγκην.

— Ἴππους καὶ ἄμαξας ;

— Ναί.

— Θὰ συναναστρέφεσθε μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ θὰ ὑποδέχεσθε ;

— Πρέπει νὰ τὸ πράξω.

— Ὡ! εὐχαρίστως βλέπω ὅτι ἔχετε καλὰς διαθέσεις.

— Ἀλλως, κυρία μαρκησία, θὰ μὲ συμβουλευέτε.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην. Τί περιουσίαν ἔχετε ;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἰξεύρω.

— Μπᾶ !

— Δὲν ἐσκέφθην ποτὲ περὶ τούτου. Ὁ συμβολαιογράφος μου εἶναι τιμιώτατος καὶ διεξάγει πάσας τὰς ὑποθέσεις μου. Ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἀπώλεσα τὴν μητέρα μου, εἶχον τρία περίπου ἑκατομμύρια φράγκων· ἔκτοτε ἕκαμα μεγάλας οἰκονομίας, διὰ τῶν ὁποίων νῦν ζῆτε βεβαίως τὸ κεφάλαιόν μου μεγάλως. Τέλος, νομίζω ὅτι εἶμαι ἀρκούντως πλούσιος, διὰ νὰ δύναμαι νὰ ζήσω ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ μὴ ὑστερῇται ἡ σύζυγός μου.

— Μὲ ὀλιγώτερα, φίλε μου, ἡμπορεῖτε νὰ κάμετε περισσότερα. Ἀλλὰ προσέξτε, ἀντιστῆτε ὀλίγον κατὰ τοῦ παλαιοῦ παθους σας. Βεβαίως δὲν ἀπαιτῶ νὰ ἀφίσετε παντελῶς τὰς εὐγενεῖς μελέτας σας, εἶναι καλὸν καὶ ἀναγκαῖον μάλιστα νὰ καταγίνεται ὁ ἀνθρώπος καὶ νὰ ἐργάζεται, ἀλλ' ὅταν νυμφευθῇτε, φίλε μου, μὴ λησμονῆτε ποτὲ ὅτι ὀφείλετε ν' ἀνήκετε περισσότερον εἰς τὴν σύζυγόν σας παρὰ εἰς τὰ βιβλία σας.

— Δυσπιστεῖτε πρὸς ἐμέ, ὡς βλέπω.

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία ἐξαρτᾶται ἐξ ἀγαθίστου πράγματος... Σὰς λέγω, ὄχι ἀνεύθυνον ἴσως, τὴν μόνην ἀνησυχίαν μου.

— Ησυχάσατε, κυρία μαρκησία, εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον !

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ἡ ἡχος κώδωνος. Ἡ μαρκησία καὶ ὁ κόμης ἠγέρθησαν.

— Ἀγαπητὴ κόμης, εἶπεν ἐπιχαίρων ἡ κυρία Δεμομπεραί, δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλέον, ὀφείλω νὰ ἴδω καὶ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους μου. Ὁ ἡχος αὐτὸς τοῦ κώδωνος ἀγγέλλει ὅτι παρετέθη τὸ πρόγευμα. Δότε μοι τὸν βραχίονά σας καὶ ἄς μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Η'

Πρὸ τοῦ γάμου.

Αὐθιμερὸν τῇ τετάρτῃ ἡ μαρκησία Δεμομπεραί ἐπέβη ὀχήματος ἐξευγμένου εἰς δύο

μεγαλοπρεπεῖς ἵππους καὶ μετέβη εἰς Βωκρέ εἰς τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν. Ἐτυχεν ἐκεῖ φιλικωτάτης καὶ πλήρους σεβασμοῦ δεξιώσεως, ἡ δὲ Ἑλένη πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς, ἣν τῇ ἐπροξένει ἡ ἐπίσκεψις της, ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλον τῆς μαρκησίας καὶ ἡσπᾶσθη αὐτὴν εἰς τὰς παρειάς.

— Ἐκπλήττεσθε, διότι μὲ βλέπετε, εἶπεν ἡ μαρκησία καθίσασα εἰς τὴν μικρὰν αἵθουσαν, εἰς ἣν εἰσῆλθον, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου θὰ μαθητε διατί ἦλθον.

Καὶ ἀφ' οὗ ἡ μαρκησία διελέχθη ἐπὶ μικρὸν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου περὶ διαφορῶν, περὶ τῶν δενδρυλίων, τῶν ἐμβολιασμῶν καὶ τῶν ἀνθέων του, ἅτινα ἐκαλλιέργει μόνος μετ' ἔρωτος, ἐστράφη αἴφνης πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ τῇ εἶπε :

— Λοιπὸν, ὠραία μου, εἴσθ' εὐχαρίστημένος ἀπὸ χθὲς.

— Πολύ, κυρία μαρκησία.

— Διεσκεδάσατε καλὰ ;

— Σὰν μικρὸ παιδί.

— Ἐδὼ κοντὰ εἰς ἐμὲ τὸν γερογρυνιάρη δὲν εἶναι πολὺ διασκεδαστικὴ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἀλλὰ δὲν μεμψιμοιρῶ ἐναντίον σας, ἀγαπητὴ θεῖε, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα.

— Εὐχαρίστησατε πολὺ ὅλους, ἐπανελάβεν ἡ μαρκησία· ἡ ἐρασιμότης, ἡ χάρις σας κατεμάγευσαν τοὺς φίλους μου. Ἐχορεύσατε πολλὰκις μετὰ τοῦ κόμητος Παύλου Δελασέρ· πῶς τὸν εὐρίσκετε ;

— Καλόν, κυρία. Ὁ κύριος κόμης ἦτο ἐρασιμώτατος, πολλὰκις δὲ μοὶ ἀπηθύβνε κολακευτικωτάτας φιλοφρονήσεις.

— Καὶ σὰς νῦνχαρίστησεν αὐτό ;

— Ὡ! ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη καταληφθεῖσα ὑπὸ ἐρυθρήματος. Ἐκ μέρους τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ, ἀνδρὸς ἐπιστήμονος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει πολλὰ, αἱ φιλοφρονήσεις του δὲν ἔχουσιν τι τὸ τετριμμένον.

— Δὲν σὰς ἐφάνη ὀλίγον ψυχρὸς, παρὰ πολὺ σεβαρὸς ;

— Ὅχι, δά, εἶναι πνευματώδης καὶ μοὶ ἐφάνη φαιδρὸς· μόνον ἕνεκα τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει ἡ φυσιογνωμία του, στενωχωρεῖται κανεὶς ὀλίγον πλησίον του εὐρισκόμενος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια.]

ΙΑ'

Ὅτε τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ὁ Βονέ, εἰσήγαγον αὐτὸν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἐνθα σχεδὸν πάραυτα ἀφίκετο ἡ Τουλιανή.

Ταχέως ἀντήλλαξαν φιλόφρονάς τινας λόγους, εἶτα δὲ ἐπεκρήτησε σιγὴ, τόσῳ μάλλον θλιβερά, ὅσῳ οὐδὲ ὁ μὲν οὐδὲ ἡ δὲ ἐ-

τόλμα ν' ἀτενίσῃ τὸν ἄλλον. Ἐμμενον οὕτως ἐναντὶ ἀλλήλων κάτω νεύοντες.

— Καθίστατε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Ἰουλιανή.

Καὶ εἶδεν αὐτῷ ἀνάκλιντρον, ἔλαβε δὲ καὶ αὕτη ἕτερον· ἀλλὰ διὰ νὰ καθίσωσιν εὐρέθησαν ἐν ἀμυχανίᾳ.

Ὁ Βονέ ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῆς Ἰουλιανῆς καὶ νὰ κάμῃ ἀρχήν· ἀλλὰ τί ν' ἀρχίσῃ; Τί νὰ εἴπῃ, χωρὶς πολλὰ νὰ εἴπῃ;

— Ἀπὸ χθές, δεσποινίς, διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν λόγων σὰς καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἴπω πόσον μὲ συνεκίνησαν.

Διὰ κινήσεως ἧς ἡ ἀπλότης καὶ ἡ φυσικότης ἐμαρτύρουν τὴν εἰλικρίνειαν ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας.

— Μοὶ ὠμιλήσατε ὥς εἰς φίλον τῆς οἰκογενείας σὰς, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι εἶμαι φίλος εἰλικρινῆς καὶ ἀφοσιωμένος εἰς ὑμᾶς, δεσποινίς... καὶ τοὺς ἰδιόκους σὰς.

— Εἶδατε, κύριε, ὅτι δὲν ὑπῆρχε χρειὰ λόγων μετὰξὺ μας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅτι δὲ ἤμην τόσον βεβαία περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας, ὥστε σὰς παρεκάλεσα νὰ μὲ βοηθήσητε ἐν ταῖς χαλεπαῖς περιστάσεσι, καθ' ὥς εὐρισκόμεθα.

Ταῦτα ἔλεγον τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντες. Ἐν τούτοις, ἐνῶ ἡ Ἰουλιανὴ ὠμίλει, ὁ Βονέ ἀνελάμβανε τὸ θάρρος του, ἵτοιμάζετο δὲ νὰ ἐγείρῃ ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὅτε ἡ λέξις «χαλεπαὶ περιστάσεις» κατεβίβασαν πάλιν αὐτοῦ τὰ βλέφαρα.

Ἡ λέξις ἐκείνη ἦν βεβαίως τῶν φόβων, οἵτινες ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἐταρᾶσσαν αὐτόν. Αἱ κατηγορίαι λοιπὸν τῆς κυρίας Κόλλας ἦσαν ἀληθεῖς.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὑπῆρχε τι τὸ ταρασσόν καὶ θλίβον αὐτόν. Πρὸς τούτοις ἡσθάνετο δύσκολον τὴν θέσιν του, νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τῆς Ἰουλιανῆς τὴν σκληρὰν ταύτην ἀλήθειαν.

Ἐν τῇ ταραχῇ του ἐν τούτοις ταύτῃ ἐμειγνύετο αἶσθημα ἀορίστου ἐλπίδος καὶ υπερηφανείας. Εἶχε λοιπὸν ἡ Ἰουλιανὴ μεγάλην πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ τὸν προτιμήσῃ ἵνα ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν του, ἀφοῦ οὔτε συγγενὴς ἦτο, οὔτε φίλος πρὸ χρόνων πολλῶν.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνεθάρρυνεν αὐτόν· ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐτόνισε τὴν φωνήν.

— Ἐστὲ βεβαία, δεσποινίς, ὅτι οὐδὲν ἐξ ὧν δύναται τις νὰ εἴπῃ, θ' ἀλλοιώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς συμπαιδείας καὶ τῆς ἀγάπης, ἅτινα αἰσθάνομαι διὰ τὴν δεσποινίδα Ἀννέταν. Πιστεύσατε ὅτι δὲν εἶμαι μόνον δι' ὑμᾶς ἀφοσιωμένος, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτήν, ὅτι δὲ θὰ πράξω ὅ,τι ζητήσητε. Μὴ διστάζητε λοιπὸν· ὑποδείξατέ μοι τί δέον νὰ πράξω· τοῦτο ἀρκεῖ, οὐδὲν ἕτερον θέλω νὰ μάθω.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς εἴπω τὰ πάντα· δὲν θὰ εἶμεθα ἄξιοι τῆς ἀφοσιώσεώς σας ἐὰν εἴχομεν μυστικὸν τι ἀπὸ ὑμᾶς.

— Εἶναι λοιπὸν ἀναπόφευκτον νὰ μάθω τὸ μυστικὸν τοῦτο;

— Δὲν εἶναι πλέον μυστικὸν ἀφοῦ ὑμεῖς μοὶ τὸ ἐγνωρίσατε, ὅλος δὲ ὁ κόσμος θὰ τὸ μάθῃ μετ' ὀλίγον. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ κύριος Δερόδης πρέπει νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Μήπως ἀρνεῖται ὁ κύριος Δερόδης; ἠρώτησεν ὁ Βονέ.

— Δὲν τὸν εἶδομεν ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του.

— Δυνατὸν νὰ ἐκωλύθῃ.

— Ἡ ἀδελφὴ μου τῷ ἔγραψε.

— Ἴσως μετὰξὺ των ὑπάρχει παροδική τις δυσἀρέσκεια.

— Τοῦτο ἠρώτησα τὴν ἀδελφὴν μου σήμερον, μοὶ ἀπήντησε δὲ ὅτι οὐδὲν συνέβη μετὰξὺ των.

— Μήπως εἰ γονεῖς του κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διέμεινε πλησίον αὐτῶν, ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς θελήσεώς του καὶ μετέβαλαν τὰς διαθέσεις του;

— Τοῦτο ἀκριβῶς πρέπει νὰ μάθωμεν. Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ μου, ὁρῶν νὰ σὰς τὸ εἴπω, ἀπώλεσε τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην.

— Τότε πρέπει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.

— Εἰς τοῖον;

Ὁ Βονέ δὲν ἀπήντησεν· ἦτο σοβαρὸν τὸ ζήτημα.

— Μήπως πρέπει νὰ τὸν ἴδῃ ἡ μάμμη μου; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιανή. Ὁχι, βεβαίως. Μήπως ἡ μήτηρ μου; Οὔτε. Μήπως ἐγὼ;

— Ἀδύνατον.

— Δὲν τὸ ἠθελα. Εἶμεθα γυναῖκες, ὁ δὲ κύριος Δερόδης θὰ εἰρωνευθῇ ἡμᾶς, ἀφοῦ οὐδὲν δύναμεθα. Ἀ! ἂν ἡ Ἀννέτα εἶχε τὸν πατέρα της! ἂν εἴχομεν ἀδελφόν!

Ὁ Βονέ ἐφαίνετο τεταραγμένος καὶ ἐν ἄκρᾳ ἀνησυχίᾳ καὶ θλίψει διατελῶν.

— Ἄν ἤμην ἀνὴρ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανή, καὶ εὕρισκα τὸν κύριον Δερόδην, ἂν ἤμην ὁ ἀδελφός, ὅστις μᾶς λείπει, δὲν νομίζετε ὅτι παραυτὰ τὸ πᾶν θὰ μετεβάλλετο;

Ὁ Βονέ ἐσιώπα ἔτι, ἡ δὲ Ἰουλιανὴ εἶδεν αὐτὸν ὡχρίασαντα. Αἶφνης ὅμως ἐγείρεται καὶ βαίνει πρὸς αὐτήν:

— Ἄν εἴχατε σύζυγον;

Τοσαῦτα ἐνεῖχεν ἡ φράσις αὕτη καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς, μεθ' οὗ ἐρρήθη, ὥστε ἡ Ἰουλιανὴ ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀναμετρήσῃ τὴν σπουδαίαν αὐτῆς. Ὅτε ὅμως ἠννόησεν, ἡ χαρὰ ἐνέπλησε πᾶν καρδίαν της.

— Ἀ! ἂν εἴχα σύζυγον, εἶπεν ἡ Ἀννέτα, ἡ μήτηρ μου, ἡ μάμμη μου καὶ ἐγὼ θὰ ἐσωζόμεθα!

Εἶτα τείνουσα αὐτῷ τὰς χεῖρας διὰ τρεμύσεως φωνῆς εἶπε:

— Θέλετε νὰ γίνετε;

Ἐκείνος ἐδράξατο τῶν χειρῶν της.

— Γνωρίζετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ, εἶπεν αὐτῇ.

— Τὸ ἔμαθα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἦσθην θνητὸν ὅτι σὰς ἠγάπων.

— Γνωρίζετε ὅτι ἂν δὲν ἤμην ἐν τῇ ἀθλίᾳ ὁττι, ἐν ἣ εὕρισκομαι πρὸ μηνῶν, θὰ ἐζήτουσαν νὰ γείνω σύζυγός σας.

— Ἐγὼ σήμερον ζητῶ νὰ γείνω σύζυγός σας.

— Ἀ! Ἰουλιανή, προσφιλὴς μοὶ Ἰουλιανή.

Ἐμμενον ἀτενίζοντες ἀλλήλους ἐν ἐκτάσει.

— Δὲν θὰ ἤμην ἄξιος ὑμῶν, εἶπεν ὁ Βονέ, ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ, ἂν εἰς τοιαύτας σκληρὰς περιστάσεις σὰς ὠμίλου περὶ τοῦ ἔρωτός μου καὶ τῆς εὐτυχίας μου. Ἐνῶ ἡμεῖς εἶμεθα ἐδῶ, εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ τοῖχου τούτου, ἡ προσφιλὴς ἐκείνη κόρη διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνιώδους προσδοκίας· δι' ἐκείνην πρέπει νὰ σκεφθῶμεν καὶ ὄχι δι' ἡμᾶς. Τί πρὸς ἡμᾶς ἡ ὥρα αὕτη, ἀφοῦ ἔχομεν τὸ μέλλον· διὰ νὰ σὰς εἴπω τὸν ἔρωτά μου ἔχομεν τὴν αὔριον, ἔχομεν τὴν ζωὴν. Δι' ἐκείνην μόνην πρέπει ν' ἀσχοληθῶμεν.

— Τί θὰ πράξητε; Εἴσθε ὁ σύζυγός μου, εἴσθε ὁ ἀδελφός της.

— Εἰρχόμεν πρὸ ὀλίγου διὰ νὰ τεθῶ εἰς τὴν διαθέσιν σας, διὰ νὰ κάμω ὅ,τι μοὶ εἴπετε καὶ ὄχι διὰ νὰ εἴπω ἐγὼ τί δέον γένεσθαι. Ἡ ἐρώτησίς σας, τὸ ὁμολογῶ, μὲ καταλαμβάνει ἀπαράσκευον, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ δὲν ἐφαναζόμεν τὴν πραγματικότητα. Ἀς σκεφθῶμεν λοιπὸν μαζὺ... ὥς σύζυγοι. Ἐλέγετε ὅτι ἂν ἦσθε ἀνὴρ θὰ εὕρισκετε τὸν κύριον Δερόδην καὶ τὸ πᾶν θὰ μετεβάλλετο.

Ἐχετε ἰδέαν τινά;

— Θὰ τῷ ἐζήτουσαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Ὁ δὲ τὸ ζητήσω ἐγὼ καὶ ἀμέσως μάλιστα.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ φύγῃ, ἔστω καὶ ἐφάνη δισταζών.

— Πρὶν ἢ κάμω τὸ διάβημα τοῦτο, εἶπε, πρέπει νὰ μάθω τὰ πάντα. Ἡδὴ ἀπευθύνομαι πρὸς τὴν σύζυγόν μου, ὥστε ἀποβαίνει περιττὴ πᾶσα ἐπιφύλαξις. Εἶναι λοιπὸν τὰ πάντα ἀληθῆ;

— Τὰ πάντα εἶναι ἀληθῆ, ἐπιθύρυσεν ἡ Ἰουλιανή.

— Ταλαίπωρος κόρη!

— Ἀ! παρεσύρθη, πιστεύσατέ το.

— Εἶμαι βέβαιος. Τοῦτο καθιστᾷ ἔτι βαρυτέραν τὴν εὐθύνην τοῦ Δερόδου. Πρέπει νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἀννέταν... καὶ θὰ τὴν νυμφευθῇ.

[Ἐπεκτείνετο...]

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Μιλ. Α. Ἀλμυρὸ ν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Νικ. Π. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Βοζ. Ζημινα ν. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 50. Βιβλία κλ. ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Διομ. Π. Χ. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή, ἀντίτιμον τριῶν συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κυρίαν Οὐρ. Π. Καρπενήσιον. Φύλλα, βιβλία καὶ ἀπόδειξις ἀπεστάλησαν. Παρακαλοῦμεν, φροντίσατε καὶ διὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ τρ. ἔτους. — κ. Δ. Τ. Τήνον. Ἐλήφθη γραμματόσημον. Ἐγράψαμεν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουινῶν, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.